

pengene og forsvinder. Det overraskende er, at denne form for indlysende kriminalitet kunne foregå så længe med store omkostninger for statskassen, uden at der blev grebet ind. Der hviler et tungt ansvar på den daværende borgerlige skatteminister for forsømmelighed i denne sag.

En anden ting, der kan undre, er, at så mange tilsyneladende pæne mennesker er villige til at sælge deres virksomheder til selskabstømmerne. De måtte nødvendigvis vide eller i det mindste have en anelse om, hvad der foregik; når nogen vil købe noget for mere, end det pågældende aktiv er værd, må der være en grund.

Heldigvis har vi nu en klar domstolsafgørelse i denne sag. De tilsyneladende pæne mennesker kan ikke påberåbe sig god tro. Det betyder så, at staten kan gå til dem og hente en del af tabet hjem igen. Heller ikke rådgiverne – de fine advokater og revisorer, der hjalp selskabstømmerne med deres svindel – bør kunne klare frisag.

Læren af disse – i virkeligheden meget forskellige – begivenhedsforløb er den for så vidt indlysende, at i et samfund, der bygger på griskhed, vil der være griske mennesker. Det må samfundet så lære at gardere sig imod. Vi må ikke glemme, at de penge, som lyssky personer har tilegnet sig, mangler i husholdningen, og hvor der også i dag er ældre, der ikke kan få hjemmehjælp, syge, der må vente på at blive opereret, og unge, der ikke kan få en uddannelse, er en del af forklaringen, at andre er rendt med pengene.

Derfor må vi se på, hvad der skete, for at undgå at gentage forløbet. Hertil hører også at se på, hvem der svigtede i det politiske og i det øvrige offentlige system. Kun derved kan vi undgå gentagelser.

Det fremsatte dagsordensforslag har dette både tilbageskuende og fremadrettede sigte. Derfor er vi medforslagsstillere.

Elisabeth Arnold (RV):

Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Frank Aaen, sagde i sin indledende tale, at der jo her var tale om mange dårlige huller i skattelovgivningen, som så blev udnyttet af folk på fuldt lovlig vis; og at der var tale om stærkt komplicerede sager, og at der var mange implicerede både meget kyndige revisorer, advokater osv. og mange pæne folk, som burde vide bedre, men som benyttede sig af disse regler. Og der var sidst, men ikke mindst, mange, der ikke greb ind.

Jeg har siddet og lyttet med lidt ubehag til de mange personlige udfald, der har været i denne her debat indtil nu, og jeg har ikke brudt mig om den aggressivitet, der har været vist fra visse sider hidtil. Og jeg bryder mig ikke om, at man retter personhætz mod personer, som har været ansvarlige på forskellige tidspunkter i forhistorien her.

Sagen er jo, at der er grebet ind i meget stort omfang, og der har været vist vilje til at dække de huller til, som har været åbnet – også fra de partiers side, som har leveret skatteministre i tidligere regeringer.

Jeg vil da i hvert fald også gerne fra radikal side selv rette søgelyset med en smule selvkritik mod os selv og sige: Ja, vi opdagede det for sent. Jeg sad jo også i Folketingets Skatteudvalg i den periode som ordfører og var også med til ordførermøder hos de daværende skatteministre og opdagede det for sent. Og ja, vi greb ind for sent.

Så vil kritikerne selvfølgelig sige: Aha, de sov i timen. Ja, det kan godt være, jeg sov i timen, men jeg vil i hvert fald hævde, at selv om jeg havde været vågen, er jeg ikke sikker på, jeg havde opdaget det. Det er komplicerede sager, og det er forbandet svært.

Jeg husker især et seminar, som Skatteudvalget holdt et sted ude i byen, hvor vi sammen med Skatteministeriets højt begavede og højt kyndige embedsmænd og skatteministeren og hele Skatteudvalget gennemgik noget ny lovgivning vedrørende kursgevinstloven og forskellige nye arrangementer.

Til skatteembedsmændenes store rystelse så udbrudt to meget kyndige medlemmer af Skatteudvalget, som ikke er medlemmer af Folketinget mere, på et eller andet tidspunkt: I kan ikke konstruere noget som helst, som vi ikke kan gennemhulle. Det er jo ikke nogen morsom besked at få som embedsmand eller som skatteminister fra kyndige medlemmer af Skatteudvalget. Så det var svært, og der var mange projekter, som vi ikke forstod. Der var også nogle, vi forstod.

Om anpartsprojekterne vil jeg godt sige, at da først planerne om at sætte hele kvægbestanden på anparter kom frem, så må jeg sige, at vi altså fra radikal side blev opmærksomme på, at der vist var et eller andet her, der ikke var helt rigtigt, og vi fik derfor også sat en stopper for den type anpartsspekulationer på et tidspunkt, hvor det endnu ikke havde taget helt fat.